Çarşamba Karısı Cinayetleri

İstanbul'da Karnaval Üçlemesi – Üçüncü Kitap

Metin Savaş

Roman

METİN SAVAŞ: 1965 yılında Balıkesir'de, kalabalık ve nispeten varlıklı, klasik bir taşra ailesinin içinde doğdu. Beş yaşındayken ailesiyle birlikte İstanbul'a yerleşti. İlköğretim eğitimini Fatih İlkokulu, Çavuşoğlu Özel Koleji ve Gelenbevi Ortaokulu gibi farklı okullarda aldı. Lise eğitimini Vefa Lisesindeyken yarıda bırakarak çalışma hayatına atılmak zorunda kaldı. Askerlik görevi öncesinde Lâleli semtindeki tek yıldızlı bir otelde komilik ve garsonluk yaptı. Vatanî görevini Kütahya, İzmir ve Konya'da ifa etti. Babasının iş dünyasında karşılaştığı güçlükler nedeniyle doğduğu yer olan Balıkesir'e ailesiyle beraber askerlik sonrasında geri döndü. O dönemden beri hayatını mahalle bakkallığı yaparak kazanmaktaydı. 2012 yılının son ayında bakkal dükkânını kapatarak kendisini bütünüyle kitap okumaya ve roman yazmaya adamıştır. Yirmili yaşlarında iddiasız hikâyelerden oluşan ilk yazılarını yazmaya başladı. 1995 yılında Türk Edebiyatı Vakfı'nın düzenlediği Ömer Seyfettin Hikâye Yarışması'nda *Ninemin Türküleri* adlı kısa öyküsüyle mansiyon ödülüne lâyık görüldü. 1998 yılında Orkun Dergisi'nin tertiplediği makale yarışmasında ikincilik aldı. Bu dönemden sonra ilk roman denemelerini yaparak 1999 yılında İstanbul Tuzla Belediyesi'nin açmış olduğu roman yarışmasında *Efendi Dayının Kozalakları* adlı romanıyla birinciliği Ahmet Kekeç'le paylaştı. Söz konusu roman 2000 yılında kitaplaştı. İkinci kitabı olan *Polika'nın Yeşil Çeşmesi* 2003 yılında yayımlandı. (Bir uzun hikâye olan bu eser 2011'de Ötüken Neşriyat tarafından *Yeşil Çeşme* adıyla yayımlanmıştır). Daha sonra 2005'te *Zemheri Kuyusu* adlı romanı yayımlandı ve işbu roman aynı yıl Türkiye Yazarlar Birliği Roman Ödülüne değer bulundu. 2008'de *Melengicin Gölgesinde*, 2010'da *Kargalar Derneği*, 2012 yılında *Erlik* isimli romanları yayımlandı. Aynı yıl içinde *Erlik* anlatısına ESKADER (Edebiyat, Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği) roman armağanı verildi. 2014 yılındaysa "Türk romanına yaptığı katkılar" gerekçesiyle Türk Ocakları Genel Merkezi tarafından Ayvaz Gökdemir Edebiyat Ödülüyle taltif edildi. Yine 2014 yılında *Kuvayı Milliye'nin Hazinesi* adlı romanı yayımlanmıştır. Metin Savaş'ın *İstanbul'da Karnaval Üçlemesi* ortak başlıklı serisinin ilk kitabı olan *Baykuşlar Geceleyin Öter* adlı romanı 2015'te ve söz konusu serinin ikinci kitabı *Dehşet Palas AVM* 2016'da okurlarıyla buluşmuştur. *Çarşamba Karısı Cinayetleri* bu serinin üçüncü ve son kitabıdır. Hiç evlenmemiş olan yazarımız hâlen memleketi Balıkesir'de ailesiyle birlikte yaşamaktadır.

Yâ Kebikeç

Birinci Bölüm

I

Sumru ürperdi. 2018 yılının bahar mevsimiydi. Bereketli yağmurlar tıpırdıyor, kuşlar, kelebekler, tosbağalar pürneşe debelenirken yoz köpekler de ürüyordu. Çarşamba akşamını perşembe sabahına bağlayan geceydi. Gazal gözlü Sumru peçeteyle dudaklarını temizledikten sonra Yorkshire pudingini tekrar kaşıkladı. Dr. Oetker gülümsemekteydi o babacan çehresiyle. Üç gün öncesinde Karaköy'de patlama olmuştu. İntihar bombacısı yüzünden iki vatandaş ölmüş, yedi vatandaş da ağır yaralanmıştı. Televizyon açıktı ama seyreden yoktu. Dr. Oetker de yoktu şimdi. Gazal gözlü genç kadın gece mesaisinin bitmesini iple çekerken devasa fabrikada şöyle bir turladı. Dinlenme mahfiline geri döndüğünde televizyon ekranına takılıp kaldı. Karaköy'deki patlamanın faili intihar bombacısıyla birlikte mobese kameralarına yakalanmış olan nursuz gözcü üç günden beri Türkiye'nin her yerinde aranmaktaydı. İntihar bombacısının Suriye uyruklu olduğu saptanmıştı ama onun kalleş işbirlikçisinin kimliği henüz belirlenememişti. Televizyon ekranında, üstelik de gecenin bu geç saatinde "son dakika haberi" şeklinde bir şamata vardı. Nursuz gözcü son olarak Eskişehir terminalinde görülmüş. Mobese kameraları her yerden görüntüler yolluyordu üç gün öncesinden bu yana. Saat gecenin dört buçuğuna dayanmıştı.

GZS kod adlı dünyaca meşhur pek çok ortaklı şirketler grubunun İstanbul taşrasındaki büyük, kocaman, tumturaklı fabrikası GZS-3 dur durak bilmeksizin yedi çarpı

yirmi dört işliyordu. Gazal gözlü mühendis hanım Sumru ise epeyce dolgun maaşının hakkını verebilmek uğrunda fazlasıyla gayretliydi.

Gazal gözlü Sumru televizyondan vazgeçerek interneti açtı. Yorkshire pudinginin tadı damağında kalmıştı fakat Dr. Oetker oralı değildi artık. Facebook zaten hep barut gibiydi. Herkes nursuz gözcü hakkında ipe sapa gelmeyecek paylaşımlar yapmaktaydı. Nursuz gözcü ile geberik intihar bombacısı o kahpece Karaköy eylemine hazırlanırlarken gece kulübünde kafayı buluyorlarmış. Patlamanın hemen ertesinde gece kulübüne baskın yapan emniyet güçleri kamera kayıtlarını didik didik etmişler.

GZS-3 yerleşkesinde tan sökmeye başlayınca Sumru toparlandı, gündüzcü meslektaşına görevi devrederken şu olağan tekmili gelişigüzel verdi ve soyunma odasında makyajını tazeleyip açık alandaki otoparka kaytardı. Turuncu renkli kaplumbağa otomobilin arka koltuğuna Dr. Oetker çoktan yayılmıştı bile. Genç kadın renkli sigara yaktı. Midem yanıyor. Otomobili hareket ettirip de çevre yoluna çıkınca devasa fabrikanın ön cephesindeki GZS-3 kodlamasını gazal gözleriyle yokladı. Bu fabrikada çalışmak herkese nasip olmuyor. Gel de böbürlenme.

"Bitkin görünüyorsun," dedi arka koltuktaki Dr. Oetker.

Sumru ses etmeksizin gaz pedalına abandı, tam sürat gidiyordu, mesai başlangıcının trafiğindeki keşmekeş o biçimdi. Hırçın bir seyrüseferdi bu. Sumru eve varınca bitkin bedenini kanepeye savurup yerdeki GZS BÜLTEN adlı dergiye uzandı. Nisan 2018 sayısının ana konusu Çarşamba Karısı Cinayetleri dizisindeki belli başlı oyuncuların GZS-3 fabrikasına yaptıkları beklenmedik ziyaretti.

"Çarşamba Karısı kimdir veya neyin nesidir?" Nisan 2018 sayısının kuşe kapağındaki soru buydu. Türkiye'nin en çok izlenen televizyon kanalı PORTAKAL TV ekran-

larında Çarşamba Karısı Cinayetleri adında bir yerli dizi yayınlanmaktaydı. Polisiye, gerilim ve mitoloji karışımı acayip bir diziydi. Çarşamba akşamlarında gösterime giriyordu. Senaristler psikanaliz kuramlarından yola çıkarak yazmaktaydılar senaryoyu. Fakat bu yerli dizinin künyesinde senaristlerin adları saklı tutuluyordu. Böylelikle de izleyiciler daha fazla tahrik oluyorlar, gizem unsurunun yoğunluğuna kapılarak bu diziyi fanatiklik şeklinde çılgınca bir tutkuyla temaşa ediyorlardı. 2018 yılının ilkbahar başlangıcında Çarşamba Karısı Cinayetleri'nin 25. bölümü oynamıştı.

Çarşamba Karısı neydi? Şuydu ki: İstanbul ilinin Fatih ilçesinin Çarşamba semtine Çarşamba Karısı adında bir metafizik varlık musallat oluyor. Senaryonun kurgusu uyarınca Çarşamba Karısı sadece çarşamba akşamlarını perşembe sabahlarına bağlayan gecelerde zuhur ederek cinayetler işliyor. Niçin işliyor? Derdi nedir bu metafizik karının? İstanbul sokaklarındaki kadınlara zarar veren erkekleri öldürmektedir metafizik bayan. Metafizik olduğu için de emniyet güçleri onu enseleyemiyor. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün hem gözde hem fevkalade deneyimli polis şefi Ertem Külyutmaz bütün meslek hünerlerini devşirerek Çarşamba Karısı'nın peşine düşüyor. Gerçek hayattaki meşhur polis şefi Ertem Külyutmaz'ı kılkuyruk bir aktör canlandırmaktadır yerli dizide. Gerçek hayattaki Ertem Külyutmaz da kılkuyruğun tekiydi belki ama Çarşamba Karısı dizisine dair isim hakkı olarak PORTAKAL TV şirketinden bölüm başına yüklü bir meblağ almaktaydı. Tabii ki esas fevkalade yüksek ücreti Ertem Külyutmaz karakterini canlandırmakta olan şu kılkuyruk aktör cukkaya indiriyordu. Yerli dizideki esas kadın da hatırı sayılır miktarda para kazanmaktaydı. Gerçek hayattaki Ertem Külyutmaz evli barklıydı, çoluk çocuk sahibiydi, torun torbaya bulaşıktı, gelgelelim yerli dizideki adaşı ve muadili ise gerçek

hayattaki gerçek Ertem Külyutmaz'dan hem daha gençtir, hem bekârdır ve hem de çapkın bir erkektir. Neredeyse her bölümde bir başka kadını döşeğe sürüklüyor. Bununla birlikte yerli dizideki Ertem Külyutmaz'ın asıl sevgilisi işte şu bildiğimiz esas kadındır. Zaten esaslı bir manitaydı. Cillop gibiydi. Taş gibi karıydı. Acem mülkünden bile çok daha çekiciydi.

Türk mitolojik evreninden çıkıp da İstanbul ilinin Fatih ilçesinin Çarşamba semtine gelmiş olan metafizik Çarşamba Karısı tam 25 bölümdür kıstırılamıyor. Tanrı bilir daha kaç bölüm yakayı ele vermeyeceği belliydi. Yerli dizideki Ertem Külyutmaz ise kafayı yemekten endişe ediyordu tabii. Psikolojik gerilim filan diyerekten esas kadının bile sigortaları gevşemişti yirminci bölümden bu yana. Çarşamba Karısı her bölümde tek cinayet işliyor. Her cinayet çarşamba gecelerinde işlendiği içindir ki dizinin her yeni bölümü gece karanlığı sahnesiyle başlıyor. Bu fevkalade metafizik Çarşamba Karısı'nı yakalayabilmenin tek bir yolu vardı: Çengelliiğne.

Evet ya, çengelliiğne! Kaypak bir senaryo! Çengelliiğneyi o mitolojik çıkışlı karının kulakmemesine ya da alaca fistanının yakasına geçirmeyi kim başarırsa Çarşamba Karısı o kişinin tutsağına dönüşüyor ve itaat ediyor. Çarşamba Karısı'nın özgürlüğüne geri kavuşabilmesinin yoluysa o çengelliiğneden kurtulmak.

Yirmi beş bölümden beridir deneyimli polis şefimiz Ertem Külyutmaz'ı kara kara düşündüren husus şudur: Çarşamba Karısı o cinayetleri kendi iradesiyle mi işlemektedir yoksa çengelliiğne bağlamında herhangi birinin buyruklarıyla mı adam öldürmektedir?

Çarşamba Karısı'nın gadrine uğramış olan geberik maktullerden her birinin kimlikleri kolayca saptanabiliyor, ama hangi maktulün hangi kadına ve hangi şekillerde zarar verdiğini belirlemek pek mümkün olamıyor. Kısacası:

Geberik maktuller Çarşamba Karısı'nın kurbanlarıydılar ve birtakım mazlum kadınlar da Çarşamba Karısı'nın çarşamba gecelerinde katlettiği maktullerin kurbanlarıydılar. Acayip bir yerli dizidir demiştik zaten. İşler çok karmaşıktı bu dizide. Kafalar karışıktı ve mankafaların bu çapraşık diziye kafaları basmıyordu.

II

Gazal gözlü Sumru neden sonra GZS BÜLTEN dergisini bırakıp kanepede sızdı kaldı. LCD kalitesindeki rüyalarında Yorkshire gezintisine çıkmıştı. İki günlük hafta sonu tatili, GZS-3 mühendislerine özel beleşten dinlence ve eğlence olanakları, THY uçaklarının emsalsiz konforuyla intihar bombacısı hava korsanlarının o sıra dışı serüvenleri. Sumru sıkıntılıydı; bir eliyle jet uçağının kanadına tutunurken diğer elini boşluğa uzattı, avucunu açtı, tıpırdayıp durmakta olan bahar yağmuru damlalarını ayasında biriktirmeyi denedi. Çisenti şeklinde çok hafif bir yağıştı bu. Mobese kameraları beni buradan bile seçebiliyor mu? Nursuz gözcünün çirkef suratı! Pis pislik! Sevmiyorum dünya hayatını. Ben de ölmek istiyorum. Gariban karakolu taradılar, fidan boylu polisleri şehit ettiler, ufak çocukları yetim bıraktılar. Kahrolası habisler!

Kanepeden doğrulduğunda bir şeyler atıştırmak için mutfağa geçti, abur-cubur atıştırıp mutfak balkonuna çıkınca ilkbahar yağmurunun artık kesilmiş olduğunu ayrımsadı. Birdenbire günlük güneşlik bir hava sökün etmişti. Gazal gözlü Sumru dolgun dudaklarını birbirine kenetleyip sıktı. Stanislaw Lem'in Aden adlı bilimkurgu romanını kaç zamandır yarım bıraktığını hatırlayınca da okuma arzusuna kapıldı. Ne yapsam? Bütün gece fabrikada ayaktaydım! Sumru gürültülü bir şekilde esneyince Dr. Oetker ile Stanislaw Lem bakıştılar. Ne yani, esnemek ayıp mı?

Burjuvayız biz ailecek; görgülüyüz, kültürlüyüz, ama işte pusulamızı şaşırdık hanidir. Altüst olduk, dengemizi yitirdik, tepetaklak devrildik.

"Her şey insan için!"

Kim söyledi bunu? Ses yok.

Gazal gözlü Sumru'nun içindeki yaman sıkıntı dinmiyordu.

Aden gezegeninde vaziyet karmakarışık.

Sumru tam da balkondan içeriye dönecekti ki birtakım patırtılar işitti. Kulak kabarttı. Fındıkzade yokuşunda bir şeyler mi oluyor? Burası büyükşehir bebeğim! Gazal gözlü genç kadın dikkat kesildi fakat bulunduğu yerden hiçbir şey göremeyince balkon korkuluğuna abandı. Islak zemin. Kuşluk vaktiydi. Turuncu renkli otomobil alçacık balkonun hemen altındaydı. Yeni tasarım şeklindeki Volkswagen tosbağa idi. Patırtılar devam ediyordu. Koşuşturmaca vardı gündüz saatinin bağrında besbelli. Entrikalar şehri İstanbul'un bitmez tükenmez kahpelikleri. Sumru o gazal gözlerini yumdu, turuncu tosbağanın tasvirini zihninde canlandırmaya yeltendi. Aden gezegeninde çapraşık gizemler.

"Hadi git yat," dedi Dr. Oetker ve ekledi: "Çok az uyudun. Kendine hiç dikkat etmiyorsun. Yaşantını fabrikayla sınırlamanı onaylamıyorum."

"Uykum yok."

"Yatağına gir ve zıbar."

Sumru, yatak odasına seğirtip elbise dolabının başına geçti, dikildi. Dolabın üst gözüne geçmiş zamanlardan birinde sokuşturmuş olduğu Boğulmamak İçin adlı kitabı yakaladı. Eski bir dosta kavuşmuşçasına gevşeyince de Karaköy patlamasını tekrar hatırladı. Yeşil mürekkeple çizili satırlarda George Orwell'ın kurmaca kahramanı şöyle diyor: "Savaş insanların başına olmayacak şeyler getiriyordu. Ve asıl sıra dışı olan şey onun insanları nasıl öldürdüğünden çok, onları bazen nasıl öldürmediğiydi." İki ölü,

yedi yaralı vatandaş. Geberik intihar bombacısı ile mobese kameralarının takibindeki nursuz gözcü. Gazal gözlü Sumru komodindeki saate baktı ve PORTAKAL FM radyosunu açtı. Haber bülteni sunucusu car-car konuşmaktaydı:

"Çarşamba semti muhitinde şafak sökerken çöpçüler tarafından bulunan erkek cesedine ilişkin otopsi raporu az önce açıklandı. Maktulün mimli bir pezevenk olduğu belirlenmiş. Bilhassa liseli kızları tuzağa düşürüyormuş. Katil mi? Kriminolojik buluntulara göre bir kadınmış. Bir taklitçi mi? Yetkililer kimliği henüz belli olmayan katilin Çarşamba Karısı Cinayetleri dizisinin senaryosundan yola çıkarak çarşamba akşamını perşembe sabahına bağlayan gecenin üçünde söz konusu cinayeti işlediğinin belirlendiğini bildirdiler. Psikopat ruhlu bir taklitçi olduğu konusunda hiçbir şüpheye yer kalmadığını belirten cinayet masası şefi Ertem Külyutmaz basına yaptığı açıklamada cinayet soruşturmasının selâmeti açısından şimdilik daha fazla konuşmasının mümkün olamayacağını vurguladı."

Sumru afallamıştı. Dün gece ben fabrikadayken cinayet işlenmiş ama şimdi haberim oluyor. Maktul mimli bir pezevenk miymiş? Liseli kızları mı tuzağa düşürüyormuş? Fakat gebermiş işte. Oh canıma değsin. Cehennemde anlatırsın derdini artık. Zebaniler eminim ki sana anlayış göstereceklerdir. Aşağılık herif! Pis pislik!

"Ne olmuş?" diye sordu Stanislaw Lem.

"Çirkef herifin tekini temizlemişler."

"Kim yaptıysa elleri dert görmesin," dedi Winston Smith.

III

GZS-3 Kahve & Çay ticarî unvanlı kafeterya Taksim Meydanı manzaralı koyak bir köşedeydi. Bu kafeteryada sınıf ayrımı gözetilmiyordu. GZS-3 yerleşkesinin her türden

çalışanı ister vasıfsız işçi olsun, ister ustabaşı olsun, ister teknisyen veya mühendis, isterse fabrikanın üst düzey yöneticileri olsun GZS-3 Kahve & Çay mekânına hem kayıtsızca hem yüksünmeksizin takılabilmekteydiler. Ticket diye yazdıkları ama tikıt diye okudukları fişleri kullanarak keyif sürüyorlardı burada dar gelirli fabrika proletaryası. İşçi tayfasının dışındakiler ise nakit ya da kredi kartıyla ödeme yapmak durumundaydılar. İşçiler için aylık ticket istihkakı yüz yapraklık bir koçandı.

Gazal gözlü Sumru korunaklı evceğizinden çıkıp da kafeteryaya yumulduğunda ikindi vaktiydi. Kuşluk yemeği sonrasında birkaç saat uyuyabilmişti fakat ne zihnen ne de bedenen dinlenme ihtiyacını gidereememişti. Kafatasının içi karman çormandı hanidir. Cam kenarına oturup da granül kahve istediğinde onu gördü. Az ötedeki masadaydı ve A-4 kâğıtlarından ibaret bir dosyayı kurcalamaktaydı o adam. Sumru tebessüm etti. Senaryoyu okuyor. Onu burada ilk kez görmekteyim. Çarşamba Karısı Cinayetleri dizisindeki belli başlı oyuncuların GZS-3 fabrikasına yaptıkları beklenmedik ziyaretten sonra bizim kafeteryaya takılayım dedi herhalde.

Neden sonra o adamla göz göze gelebildi. Beklentim buydu zaten. Fark edilmek güzel şey! Adamın sığın gözleri, kuzgun bıyıkları, kemikli çıkık bir alnı vardı. Biraz da gevşek suratlıydı. Yine de epeyce yakışıklı görünüyordu ve hatta onun özel yaşamında gereğinden fazla patavatsız olduğu hayranlarınca iyi bilinmekteydi. Çarşamba Karısı Cinayetleri dizi filmindeki en esaslı kötü karakterin sağ koluydu şimdilik bu sığın bakışlı adam. Gerçek hayattaki adı Selçuk Zivircik idi ve dizideki rol adıysa sadece Zivircik şeklindeydi. Çarşamba Karısı Cinayetleri dizisi PORTAKAL TV'de oynamaya başlar başlamaz Selçuk Zivircik de ansızın şöhret oluvermişti. Oysaki düne kadar kimse bilmiyordu onu.

Sumru oturduğu yerden ona tekrar kaçamak bir bakış fırlatınca Selçuk Zivircik kendi masasındaki senaryo dosyasını kavradı, porselen bardaktaki çayını da aldı, birkaç adım yaklaştı.

"Hatırlıyorum sizi. GZS-3 fabrikasını ziyaret ettiğimizde tokalaşmış mıydık?"

"Elimi çok pis sıkmıştınız," dedi gazal gözlü genç kadın.

"Meşhur dizinin en esaslı kötü adamının yardakçısıyım ya, ondan böyle oluyor."

"Oturabilirsiniz masama."

Selçuk Zivircik oturdu, tiryakiler bölümünde bulunmanın serbestliğiyle bir sarma sigara yaktı.

"Pek de centilmensiniz," dedi Sumru. "Masanızdaki bayana ikram etmek yok mudur?"

"Kaçak tütün bu. Size ağır gelir. Damak tadınıza uygun düşmez ki."

"Gerçekten de öyle. İkram etseniz bile reddedecektim."

"Koftiden sanatçı değilim ki ben. İyi bir oyuncu olabilmek uğrunda çok çalıştım, psikoloji okumalarına ağırlık verdim, üstatlarımın yöntemleriyle yetinmeyip kendimi yine kendi gayretlerimle yetiştirdim."

"Zivircik ne demek?"

"Herkes bunu soruyor. Latince ismi *anagyris foetida*. Akdeniz yöresinde yetişen, 100 ilâ 300 cm yüksekliğinde haylice ıtırlı bir çalı cinsidir."

"Latin misiniz siz?"

"Ural veya Altay kökenliyim açıkçası."

"Benim adım da Sumru."

"Değişik bir isim."

"Kötü adam olmak nasıl bir şey?"

"Öyle sanıyorum ki senarist arkadaşlar benim için birtakım sürprizler tasarlamaktalar. Dizinin ilerleyen bölümlerinde ya saf değiştirerek iyilerin tarafına geçeceğim ya da

tastamam kötüleşerek en esaslı kötü karaktere ihanet edip onun yerini alacağım."

"İyi edersiniz bence."

"Oyunculuk yolunun bana nasıl açıldığını anlatayım mı size? Belki umurunuzda bile değildir ama maksat muhabbet olsun."

"Anlatın tabii."

"Taşralı bir ailenin bitirim oğluyum ama evden artist olmak için kaçmış da değilim. Hem lisedeyken hem de üniversitede okurken kâh müsamerelerde kâh amatör tiyatro topluluklarında çoğu zaman esas oğlan rollerine çıkıyordum. Uluslararası İlişkiler şeysinin üçüncü sınıfındayken hevesli arkadaşlarla beraber sahne almıştık. Oğuz Atay'ın Korkuyu Beklerken adlı öyküsünü kendi kafamıza göre uyarlamıştık. Esas oğlan yine bendim tabii ki. Korkuyu Beklerken'in orijinal metninde bulunmayan şeyler eklemiştik kendi piyesimize. Dedim ya, kafamıza göre takılıyorduk. Yerleşkemizin bahar şenliğindeki oyunumuzu sergiledikten birkaç dakika sonra hiç tanımadığım bir adam yanıma sokularak sahnedeki performansıma hayran kaldığını, doğuştan yetenekli olduğumu falan söyledi. Uzatmadan anlatacağım: Uluslararası İlişkilerin canı cehenneme dedi bana bu adam. Ramses Baba idi künyesi. Onun peşine düştüm. İstanbul'da profesyonelce eğitim aldım ve ikinci sınıf bir tiyatronun oyuncu kadrosunda yer edindim."

"Ramses Baba belli ki yetenek avcısı bir kimseymiş."

"İstanbul'da profesyonelce eğitim alıp da ikinci sınıf bir tiyatronun oyuncu kadrosunda yer edinmemden sonra ne mi oldu? Elinin körü oldu şerefsizim. Taşra muhitindeki ailem üç nesilden beri kuyumcudur. Çil çil altınla yatıp külçe külçe altınla kalkıyoruz biz ailecek. Bir annem, bir babam, iki ağabeyim ve iki kız kardeşim var. Ağabeylerim evliler. Kız kardeşlerimse nişanlılar. Gelgelelim, büyükannemle büyükbabam hiç anlaşamıyorlar, birbirleriyle didişip duru-

yorlar. Kısacası şen şakrak bir familyayızdır. Hırgür bizde hiç eksik olmaz. Çarşamba Karısı Cinayetleri dizisinde de cinayet eksik olmuyor. Çarşamba Karısı dediğimiz metafizik bayan her çarşamba gecesinde adam öldürmeye devam edecek olursa İstanbul'un demografik yapısıyla birlikte trafiği de rahatlayacaktır fikrindeyim."

"Ya sonra?"

"İkinci sınıf tiyatroda adam akıllı pişmeye soyunduğumda Ramses Baba bana ulak gönderdi. Çarşamba Karısı Cinayetleri adında bir dizi filme hazırlık yapıyoruz dedi. Bu dizideki kötü adamın hempası olmaya ne dersin diye sordu. Eyvallah derim dedim tabii. Başıma ilk konan talih kuşu Ramses Baba'dır. İkinci kuş ise işte bu dizi film oldu. Kısa sürede şöhrete kavuştum. Bölüm başına pek fazla para almasam da biz zaten ailecek kaç nesildir kuyumcuyuz."

"Allah arttırsın şu halde."

"Gözlerinize hayran kaldım," dedi Selçuk Zivircik ve ekledi: "Diziden ötürü herkes bana kısaca Zivircik diye sesleniyor. Önadımı unutacağım böyle giderse. Siz de bana kısaca Zivircik derseniz hora geçer. Zaten şu dakikada başlamış bulunan beraberliğimiz hiç kuşkum yok ki nikâh dairesinde pekişecek."

"Şöhret sizi hem şımartmış hem de küstahlaştırmış galiba."

"Maske takınmaktansa olduğum gibi görünmeyi tercih ediyorum. Ben de böyle biriyim işte. Şehremini Çarşısı'ndaki arkadaşlarım patavatsızın teki olduğum konusunda hemfikirler zaten."

"Ben de Fındıkzade yokuşunda oturmaktayım," dedi gazal gözlü genç kadın.

"Hem oyunculuktan hem kuyumculuktan kazancım var. Hayat arkadaşı olarak biçilmiş kaftanımdır. Benden iyisini bulabilirsiniz belki ama benim gibisini bulamayacaksınız açıkçası."

"Şimdilik herhangi bir ilişki düşünmüyorum."

"Gerek yok zaten. Ben ikimiz için ne lâzımsa düşünürüm."

"Çok etkilendim!"

"Aktörlüğü meslekten saymıyor büyükannem, kameralar karşısında soytarılık ettiğimi düşünüyor, nitekim büyükbabam da kötü adam rollerine çıktığım için eşraf kökenli ailemizin yüzkarasına dönüşmemden endişe etmekte. Ama işte kısmetim ayağıma mı geldi ne? Büyükannem hanidir mürüvvet şeklindeki malum kavramı diline dolamış durumda. Evlenip barklanmam gerektiğini başıma kakıp duruyor. Torun torba poşet vesaire şeklinde biteviye geveliyor."

"Büyükanneler hep böyledir."

"İçimde bir his var," dedi Selçuk Zivircik. "Biz ikimiz dillere destan bir sevda yaşayacağız. Leyla ile Mecnun'un pabucu dama atılırken ikimiz hakkında doktora tezleri bile yazılacak. Mutluluğumuzu kıskananlar hasetlik edecekler. Tandoğan Meydanı'nda *sevenleri ayırmayın* şeklinde pankartlar veya dövizler açılacak. Taksim Meydanı'ndaki sibernetik akan yazılar Sumru ile Selçuk'un olağandışı aşkını kutsayacaklar."

"Kulağa hoş geliyor," diyerek gülümsemişti gazal gözlü genç kadın.

IV

GZS-3 Kahve & Çay mekânından birlikte çıktılar. "Metroyla gideceğim," dedi Selçuk Zivircik ve "bütün dostlarımın yaptığı gibi siz de bana önadımı umursamaksızın tek başına Zivircik deyiniz lütfen," diye ısrarla tembihledi. "Arabanız yok mu yoksa?" diye sordu Sumru. "Servise bıraktım, balans ayarı yapılıyor." Gideceğiniz yer zaten yolu-

mun üzeri bahanesiyle gazal gözlü genç kadın sığın bakışlı genç adamı turuncu tosbağasına iteledi. Trafiğe çıktıklarında ilk birkaç dakika hiç konuşmadılar. Sumru onu tepeden tırnağa birkaç kez direksiyon başındayken yanlamasına süzdü.

"İkimiz birlikte Galapagos adalarında balayına çıkacağız. Kılkuyruk Charles Darvin nikâh şahidimiz olacak. Pembe panjurlu TOKİ'den daire alacağım size. Prensesler gibi yaşatacağım. Görürsünüz bak."

Zivircik böyle deyince genç kadın konuyu değiştirmeye yeltendi:

"Çarşamba Karısı'nı taklit eden psikopattan haberiniz vardır herhalde."

"Tabii ki var."

"Ne diyorsunuz siz bu cinayete?"

"Katilin bir kadın olduğundan hiç şüphem yok. Bizim dizideki metafizik bayana öykünmüş her şekliyle. Liseli kızlara tasallutla bulunan bir hergelenin icabına bakmış. Üstelik de bunu, tıpkı bizim dizideki şekliyle, çarşamba akşamını perşembe sabahına bağlayan gecenin kör çağında yapmış. Hem de nerede yapmış? Yine bizim dizinin senaryosu uyarınca Çarşamba semtinde işlemiş o hunharlık yüklü eylemini."

"Devamı gelir mi sizce?" diye sordu Sumru.

"Sanıyorum ki seri katil olmaya hazır hissediyor kendini bu meçhul vatandaş. Ama şu da var ki, İstanbul ahalisi bu hem türedi hem taklitçi müstakbel seri katile sempatiyle bakacaktır."

"Aynen ben gibi," diyerek direksiyonu kırdı genç kadın. "Cinayet haberini radyodan biraz geç duydum. Mimli bir pezevengin katledilmiş olduğunu öğrenince içimden oh olsun dedim. Allah biliyor ya, zerre üzülmedim. Bu cinayeti her kim işlediyse o kanlı elleri dert görmesin diye mırıldandım."

"Mükemmel bir tezgâh," diye karşılık verdi Zivircik.

"Nasıl yani?"

"Oysaki ben Galapagos adalarından rezervasyon bile yaptırdım. Bütün servetimi ayaklarınızın dibine dökmezsem şerefsizim. Hulusi Kentmen kılıklı kuyumcu peder bey sağ olsun. Para çok bizde."

"Bakalım ben sizden hoşlanıyor muyum?"

"Ben hoşlandım bile. Şu gazal gözleriniz yok mu ya! Görürsünüz bak. Galapagos adalarında safariye çıkacağız biz ikimiz."

"Hiç ihtimal vermiyorum."

"Aslında ben," dedi Zivircik, "Aslında ben, kahraman Türk pilotu Yüzbaşı Volkan'ın özbeöz kuzeniyimdir."

"Hadi ya!"

"Bizim memleketin hava üssünde görevliyken neredeyse her gün aynı kahveye çıkıyorduk. Kendimi bildim bileli hep yüzbaşı rütbesinde takılıp kalmıştır. Hiçbir zaman binbaşılığa terfi edemedi. Neden mi? Akdeniz açıklarında F-16 filolarıyla kapışırken Belçikalı bir albayın kızına toslamıştı. Sen misin toslayan? Bizim hava üssünün kumandanı Yüzbaşı Volkan'ı azarlamış, bir güzel haşlamış, Belçikalı albayların kızlarını rahat bırakmazsan bütün rütbelerini söker seni levazım çavuşu yaparım demişti hangarda."

"Vallaha mı?"

"Yüzbaşı Volkan'dan söz ediyoruz. Boru değil ki bu."

Patavatsız yolcusunu gideceği yere bıraktıktan sonra Sumru tam gaz fabrikaya uzandı. Gece mesaisinin başlamasına daha vardı ama fabrikaya erken kapanmayı huy edinmişti. Bu tam teşekküllü yerleşkede sosyal hayat imkânları alabildiğine bulunuyordu. İnternet, masaj ve basketbol salonları vardı. Çocuklu anneler için kreş, kısır erkekler için langırt, dindarlar için mescit, keyfine düşkünler içinse bowling salonu. Burada dart oynamak ne kadar mümkünse kütüphanesinden yararlanmak da o derece im-

kân dâhilindeydi. Ufacık bir sağlık ocağı ve tefecik boyutlarda sinema perdesi yer almaktaydı. Tabldot yemekhanesi düpedüz lüks bir restoran gibiydi. Yekpare büyük fabrika binasının arazisi epeyce genişti. Açık alandaki çocuk parkı ile çay bahçesi görülmeye değiyordu. Yerleşkenin hemen bitişiğindeki alışveriş merkezi GZS kod adlı dünyaca meşhur pek çok ortaklı şirketler grubunun bünyesindeydi.

Sumru turuncu otomobilini fabrikanın bahçesine park etmenin ardından iki yanını kolaçan etti. Zivircik'in "mükemmel bir tezgâh" demesini ama konuyu hemen değiştirerek Galapagos adalarına çekmesini hatırlamıştı şimdi. Bununla ne demek istedi acaba? Gündelik hayatımızın neresi tezgâh değil ki zaten? Yerleşkede yok yok. GZS-3 fabrikasından aldığım maaşı işte yine GZS alışveriş merkezinde harcıyorum, GZS-3 Kahve & Çay mekânında tüketiyorum.

"Para hep içeride kalıyor," dedi Winston Smith.

Gazal gözlü genç kadın taflan beyazı omuz çantasından çıkardığı renkli sigara paketini buruşturup çöp sepetine attı. Soyunma odasındaki çelik dolapta iki veya üç paket yedekteydi. Neyse ki fazla içmiyorum. Ciğerlerim henüz yıpranmış değil. Nefesim de sağlam. Tek eksiğim sabah sporuna hep üşenmem.

Çay bahçesine uğradığında televizyon yine şu nursuz gözcüden dem vurmaktaydı: Karaköy saldırısının faillerinden kalleş işbirlikçi dört bir yanda aranıyor sayın seyirciler. Mobese kameraları yedi çarpı yirmi dört memleketin her yerinde tarama yapmakta. Gayretkeş yetkililerin bildirdiğine göre nursuz gözcünün yakalanması an meselesi. Haber bültenlerimizi izlemeye devam ediniz ki son dakika gelişmelerine Fransız kalmayasınız.

"Var mı bizde o göz?" dedi Sumru kendi kendine.

"Yok mu?" diye sordu Stanislaw Lem.

"Teknoloji sayesinde hiçbir şeye Fransız kalmıyoruz."